

доступу: <https://internetinstitute.ru/wp-content/uploads/2017/07/Telecom-Data-Retention-Leg-appendix2.pdf>

3. DordeKrivokapic, and JelenaAdamovic, 'Impact of General Data Protection Regulation on Children's Rights in Digital Environment' (2016) Annals of the Faculty of Law in Belgrade – International Edition 205.
4. National report: Lithuania <<http://ceflonline.net/wp-content/uploads/Lithuania-Parental-Responsibilities.pdf>> accessed 20 March 2018
5. Irene Kamara, Dr. Bart Van der Sloot "Children and data protection: awareness and effectiveness in a connected world" <<http://arno.uvt.nl/show.cgi?fid=144598>> accessed 20 March 2018
6. Children's online privacy protection<<http://uscode.house.gov/view.xhtml?req=granuleid%3AUSC-prelim-title15-section6501&edition=prelim>> accessed 20 March 2018
7. J. Carr, 'The point about 16: implication of the GDPR for child grooming laws'(2016) , LSE Media and Policy, (London 12 January 2016) available at <http://blogs.lse.ac.uk/mediapolicyproject/2016/12/01/thepoint-about-16-implications-of-the-gdpr-for-child-grooming-laws/>., verified 28 March 2017
8. A guide for business to the electronic commerce (Ec Directive) regulations 2002 (SI 2002/2013) <<http://webarchive.nationalarchives.gov.uk/20130103013730/http://www.bis.gov.uk/files/file14635.pdf>>

Швидка Вікторія Георгіївна,

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

АУТ-ТЕХНОЛОГІЇ: ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

На межі тисячоліть, в жорстких умовах конкуренції, коли стрімкий розвиток інформаційних технологій має досить вагомий вплив на суспільство, широке використання отримують такі види послуг як аутсорсинг, аутстафінг, інсорсинг, ауттаскінг та аутплейсмент. Надання зазначених послуг є нормою у світовій практиці, тоді як в Україні аут-технології знаходиться на стартовому етапі. Українські підприємства в силу недостатньої правової регламентації використовують зазначені послуги вибірково, однак євроінтеграційні процеси, об'єктивні умови розвитку підприємництва та ІТ-технологій прискорюють їх використання. При цьому, слід наголосити на тому, що тільки за умови вдалого

договірному оформленні аутсорсингу, аутстафінгу, інсорсингу, ауттаскінгу та аутплейсменту вони можуть бути корисними для бізнесу.

Аут-технології як явище, як нові концепції управління бізнесом не позбавлені уваги дослідників, але кожна з цих технологій досліджується окремо, при чому наукові розвідки здійснюються в рамках економіки, менеджменту, банківській сфері, а також різних галузей права – цивільного, господарського, трудового тощо.

Найпоширенішим видом аут-технологій є аутсорсинг, що складається з англійських слів «outside resource using» і означає «використання зовнішніх джерел для отримання ресурсів, яких не вистачає». У процесі своєї діяльності великі холдинги використовують такий різновид аутсорсингу, як інсорсинг (виконавцем є дочірня чи афілійована компанія – одна з двох компаній, яка є дочірнім підприємством третьої та володіє пакетом акцій, меншим від контрольного) [1]. Ауттаскінг (англ. «out» – «зовнішній» і «task» – «задача», «завдання») – передача стороннім організаціям відповідальності за виконання ряду задач, управління визначеною технологією, надавання конкретної послуги. Відмінність від аутсорсингу полягає у менших масштабах, розподілом доручень між невеликими фірмами [2]. Особливим видом взаємовідносин між організацією і працівником є аутстафінг. У перекладі з англійської («out» – «вивід», «staffing» – «штат») дослівно означає «виведення за штат». Ще однією поширеною аут-технологією в частині кадрової політики є аутплейсмент (з англ. «out» – «за» і «place» – «місце»), що застосовується у розвинутих країнах з метою підтримки працівників, яких планують звільнити із займаної посади.

Маємо наголосити на тому, що реалізація аут-технологій здійснюється виключно за допомогою договірної конструкції. Щодо правової природи зазначених договорів в літературі висловлюються різні точки зору. Слід звернутися до вітчизняного законодавства. В абзаці 4 пункту 1.8 Методичних рекомендаціях щодо організації та функціонування систем ризик-менеджменту в банках України, затверджених постановою Правління НБУ від 02.08.2004 № 361. зазначено, що аутсорсинг – виконання певних функцій і робіт, які традиційно є «внутрішніми» і виконуються штатними працівниками, шляхом залучення зовнішніх незалежних сторін на договірній основі. Використовується для оптимізації витрат і процесів у банку [3]. Згідно з підп. 14.1.183 ст. 14 Податкового кодексу України, послуга з надання персоналу – це господарська або цивільно-правова угода, відповідно до якої особа, що надає послугу (резидент або нерезидент), направляє у розпорядження іншої особи (резидента або нерезидента) одну або декількох фізичних осіб для виконання визначених угодою функцій [4]. Крім того, визначення аутсорсингу наведено в розд. 4 Національного класифікатора України «Класифікація видів економічної

діяльності» ДК 009:2010, згідно з яким аутсорсинг – це угода, згідно з якою замовник доручає підряднику виконати певні завдання, зокрема, частину виробничого процесу або повний виробничий процес, надання послуг щодо підбору персоналу, допоміжні функції.

Нові, економічно вигідні можливості для діяльності підприємств відкривають нетипові договірні конструкції, яким і є договір аутсорсингу. Цивільний кодекс України (далі – ЦК України) не охоплює усі різновиди договірних відносин, зокрема договорів, що досліджуються. При цьому, ч. 1 ст. 6 ЦК України допускає можливість укладання договорів, які не передбачені актами цивільного законодавства, але не суперечать загальним засадам цивільного законодавства, вимогам добросовісності, розумності та справедливості. Укладання таких договорів є результатом автономної правотворчості сторін, що здійснюється на засадах аналогії закону та аналогії права. У ст. 11 ЦК України зазначено також, що цивільні права та обов'язки виникають із дій осіб, які не передбачені актами цивільного законодавства, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки. Ці норми вказують на можливість укладання непомієнованих договорів як регуляторів нових видів діяльності [5]. Оскільки ні в ЦК України, ні в інших актах цивільного законодавства не визначаються поняття договорів аутсорсингу, аутстафінгу, інсорсингу, ауттаскінгу та аутплейсменту, їх істотних умов, прав та обов'язків сторін, дані договори слід вважати непоієнованими.

У цивільному праві договірні конструкції можуть мати ускладнений характер, на підставі цього класифікаційного критерію виділяють комплексні та змішані договори. Згідно з ч. 2 ст. 628 ЦК України сторони мають право укласти договір, в якому містяться елементи різних договорів (змішаний договір). До відносин сторін у змішаному договорі застосовуються у відповідних частинах положення актів цивільного законодавства про договори, елементи яких містяться у змішаному договорі, якщо інше не встановлено договором або не впливає із суті змішаного договору. Як правило, нові види договорів, перш ніж отримати законодавче визнання, проходять стадію змішаного договору [8, с. 34], [9, с. 6]. Отже, договір аутсорсингу слід вважати непоієнованим, змішаним договором, про що свідчить наявність уречевленого результату послуги, цим результатом є акт виконаних робіт чи звіт компанії аутсорсера про результати надання її працівниками обумовлених договором послуг (містяться елементи договору підряду і договору про надання послуг).

ЛІТЕРАТУРА:

1. Котляров І. Д. Аутсорсинг: опыт теоретического описания [Электронный ресурс] / І. Котляров. – Режим доступу : <http://economics.open-mechanics.com/articles/190.pdf>.

2. Михайлов Д. М. Аутсорсинг. Новая система организации бизнеса : учеб. пособие / Д. М. Михайлов. – М. : КНОРУС, 2006. – С. 12.
3. Про схвалення Методичних рекомендацій щодо організації та функціонування систем ризик-менеджменту в банках України: постанова Правління НБУ від 02.08.2004 № 361. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.bank.gov.ua/Bank_supervision/Risks.361.pdf.
4. Податковий кодекс України: станом на 01.10.2018 р. / Відом. Верхов. Ради України. – 2011. – № 13-17.
5. Резніченко С. В. Договір аутсорсингу та сфери його застосування / С. В. Резніченко // Приватне право і підприємництво. – 2014. – Вип. 13. – С. 125-128.
6. Садиков О. Н. Нетипичные институты в советском гражданском праве. / О. Н. Садиков // Сов. государство и право. – 1979. – № 2. – С. 33-37.
7. Ойгензихт В. А. Нетипичные договорные отношения в гражданском праве. – Душанбе, 1984. – 128 с.

Скрипкевич Уляна Олександрівна,

*магістр права, старший лаборант кафедри цивільного права та процесу
Хмельницького університету управління та права
Науковий керівник – д.ю.н., професор Гринько С. Д.*

ФОРМИ ВЧИНЕННЯ ЗАПОВІТУ У СТАРОДАВНЬОМУ РИМІ

Спадкування за заповітом зародилося саме в Стародавньому Римі та відразу набуло неабиякого значення. Римські юристи присвятили значну кількість сентенцій питанням спадкування та його особливостям. Зокрема, саме римськими юристам вперше виділено спадкування за законом та заповітом. Презюмується, що спочатку виникло спадкування за законом, а вже потім з'явився інший вид – спадкування за заповітом. Варто зазначити, що у римському праві існувало правило, яке забороняло спадкування і за законом і за заповітом одночасно: *nemo parte intestatus decedere potest*. Це право знайшло своє закріплення в Законах XII таблиць та відображено у «праві Юстиніана».

Відомий римський юрист Юліан визначав спадкування як «не що інше, як наступність в усіх правах, що їх мав небіжчик» (D. 50.17.62). Інший римський юрист Ульпіан запропонував таке визначення заповіту, як «правомірне вираження волі, зроблене урочисто для того, щоб воно діяло після нашої смерті» (D. 20.1.1).